

Paștile cele de taină, Paștile credincioșilor, Paștile!

Multe se pot spune de către noi, credincioșii, în legătură cu starea ce-am cercat-o de Sfintele Paști, în situația de izolare fizică și de distanțare, tot fizică doar, de sfintele biserici! Este bine-venită și folositoare rememorarea tainicelor bucurii lăuntrice, deoarece riscăm să uităm clipa, care este o sacră mărturie a eternității, a Învierii, nu pentru acum doar, ci pentru tot restul zilelor noastre. Candela nu trebuie stinsă! Lumina Sfântă reține în ea pe Luminătorul Hristos Domnul în chip tainic, dumnezeiesc, prin credință, prin rugăciune mai intensă, prin faptă milostivă și, mai cu seamă, prin iubire jertfelnică, neveștejită, de Dumnezeu și de aproapele.

Nici un cuvânt și cu atât mai puțin eseurile ori gândurile noastre nu pot acoperi taina Învierii Domnului! Taina se primește, nu se demonstrează și nici nu se așază în locurile comune ale preocupărilor noastre legitime, firești, omenești. Pentru acestea avem la îndemână concepte, învățături, proiecte, experiențe, mărturii. Dar... toate sunt mai mult de la noi și poate mai puțin din noi, din acel spațiu lăuntric, unde cu greu pătrundem.

Taina Sfintei Învieri din morți a Mântuitorului se transmite prin puterea, lumina și harul credinței, așa cum ne încredințează Sfântul Apostol Pavel: „Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră” (I Cor. 15, 14). Dar credința, de asemenea, nu este doar un refugiu spre alte realități ca să primim o stare de bine, de moment. Ea este „dovedirea lucrurilor nevăzute” (Evrei 11, 1). Această dimensiune doveditoare a faptului Învierii a fost acceptată de Hristos Domnul chiar în fața Sfinților Apostoli, încre-dințându-L pe doritorul de probe ale tainicului în evidența Trupului înviat. Rezultatul este uimirea, doxologia, mărturisirea bucuriei în fapt a Învierii: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20, 28). Acest tainic moment este o încredințare a noastră, a celor ce n-am fost chemați să atingem „coasta cea de foc a Domnului” (Icosul praznicului din Duminica a 2-a a Învierii), ci să primim darul tainic, lăuntric, al stării de fericire: „Fericiți sunt cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20, 29).

Am să înscriu doar câteva momente, mărturii și mărturisiri de la sfințiții slujitori și de la credincioși, mai cu seamă pentru a nu uita taina Învierii prelungită de la Sfântul Mormânt, de la Ierusalim, pe sfintele altare, cu binecuvântarea, cu eforturile remarcabile și cu stăruința Prea-fericitului nostru Părinte Patriarh Daniel, către eparhii, parohii și casele credincioșilor, devenite „altare”, „paraclise” și „biserici” vii! Slujitorii, voluntarii, reprezentanții ordinii publice de la orașe și de la sate au fost realmente „apostolii” Sfintei Lumini pascale, iar sufletele credincioșilor, „candele” vii, „torțe luminătoare” și „icoane” ale vieții veșnice, în vremelnicia

timorată și înfricoșată de „microbul” morții, învins cel puțin spiritual – și acest aspect este esențial! – de puterea iubirii de oameni, eliberați „de frica morții, de Cel ce S-a pogorât la iad și a dezlegat durerile morții”.

„Un Paște așa cum ar trebui să fie!”

Este o subliniere-mărturisire a cotidianului „Obiectiv Vocea Brăilei”, din 18 aprilie 2020: „După părerea mea, dintr-un anumit punct de vedere, în acest an, Învierea Domnului se sărbătorește așa cum trebuie – cu smerenie, (...) așteptând un voluntar să-mi aducă Lumina, să mă bucur că sunt părtașă la minunea care se petrece an de an la Ierusalim de Paștele ortodox. Să fiu recunoscătoare pentru ce mi-a dat, pentru ce mi-a luat și pentru ce m-a lăsat să păstrez Dumnezeu. În fond, așa suntem. Niște bieți deținători ai unor daruri care azi sunt, mâine pot să nu mai fie. Iar viața este cel mai frumos dar și prin ce trece întreaga omenire acum, la o sută de ani de la ultima pandemie, este dovada că suntem la fel de vulnerabili, cu tot progresul nostru, și că acest dar nu ne poate fi luat așa de ușor!” Așezăm mărturisirea în continuarea luminoaselor mărturii din slujba Sfintei Învieri și vom observa cum pătrunde lumina în „vasul” credinței, care este „cu atât mai plin cu cât stă mai mult sub șipot”, cum observă Sfântul Ioan Gură de Aur. De la Altarul lui Hristos, Lumina luminează tuturor! Apoi, mărturiile sunt fapte concrete ale tainelor lăuntrice, tainice, însă izvorâtoare de raze ale speranței, ale bucuriei, ale justei evaluări de sine, în lumina și spre perspectiva vieții veșnice!

„Sărbătorile pascale, cu multă credință în suflet”

Este al doilea editorial-mărturisire, din cotidianul „Viața liberă” din Galați, de marți, 21 aprilie. Foarte sugestiv primul cuvânt pe care-l selectează lăuntric, mai întâi, autoarea: „Liniște. Câteva mașini se îndreaptă spre Catedrală. Aici, pe esplanada

care în alți ani era plină de lume, se aflau doar câțiva jandarmi, polițiști. În jurul orei 21, o mașină a oprit în fața impunătoarei clădiri, iar din ea a coborât delegația care a adus Lumina Sfântă de la Ierusalim! Într-o liniște greu de cuprins în cuvinte, câte un preot intră în Catedrală și iese apoi cu felinarul aprins. Un altul îi ia locul, în timp ce primul pleacă la parohia lui, pentru a împărți, alături de voluntari, lumina către credincioși. Unul câte unul, preoții au plecat, fiecare spre parohia lui, iar în Catedrală au intrat oamenii în uniformă, polițiști și jandarmi. Fiecare a luat lumină și a plecat spre spitalele sau centrele de carantină din municipiu și din județ. (...) Credincioșii au primit lumina și apoi au revenit în casă, cu inima strânsă și cu gândul că, în curând, lucrurile se vor schimba. «Nu am mai trăit așa niciodată. Cu credință vom trece cu bine peste tot», a mărturisit o credincioasă. «Credința ne face mai puternici și vom trece cu bine peste acest obstacol. De obicei mergeam noi la biserică, acum a venit biserica la noi»... Pandemia a reușit să închidă bisericile, să țină oamenii departe de locașurile de cult, dar nu a reușit să învingă credința oamenilor. (...) Fiecare casă s-a transformat într-un mic locaș, fiecare credincios rugându-se în felul lui pentru a trece cu bine peste această încercare.”

Nu este nimic de comentat! Ar fi păcat! Ce teologie profundă! Ce mărturii pascale, chiar despre firea pascală, ascunsă în fibra lăuntrică a persoanei umane, lăcaș al Duhului Sfânt! Ce frumusețe de comunicare, de la sfântul locaș în tainicul sălaș al credinciosului! Așa se gustă taina Învierii. În liniște! În suflet! În unirea tuturor de la distanță și în îmbrățișarea tainică, duhovnicească! Putem vedea cu ochii balcoanele devenite „amvoane” pascale în noaptea devenită zi! Așa au fost, și așa vor rămâne, taine, în sufletele noastre, luminoșii noștri credincioși la primirea Sfintei Lumini!

„Și celor din mormânturi viață dăruindu-le!”

Părintele Ionuț Iordache, de la Parohia Moscu – Târgu Bujor, după Sfânta Liturghie, cu îngerii și sfinții prezenți în sfântul locaș, a avut o străfulgerare a Duhului, luminat de sus, și urgența unei cutremurătoare inițiative, firești totuși, însă, în timp de pandemie, eroică! S-a deplasat în cimitir, lângă biserică și a oferit lumină „și celor din mormânturi”! Mormintele s-au deschis duhovnicește, lumina a cucerit spațiul, devenit pascal, trecerea de la distanța impusă s-a vindecat cu puterea luminii și, astfel, toți am preamărit pe Domnul. Așa vom face, ca părintele Ionuț, măcar de Paștele blajinilor! Lumina și preotul vor fi, pentru credincioși, lângă cei de dincolo! Credincioșii îi vor invita pe „blajini”, pe cei buni, la masă, cu ouă roșii și cozonac, după rânduială! Vor oferi daruri de pomană pentru „blajini”, prin preoți și voluntari, celor care ne așteaptă să le oferim masa dragostei!

Astfel au făptuit minunații noștri preoți, în toate comunitățile! Poate e mai bine,

pentru a-i cuprinde într-o luminoasă mulțumire, tot cu niște aprecieri de la „apostolii dunăreni” din presă: „În altă ordine de idei, mărturisesc că am fost impresionată de eforturile preoților din toată țara. Dar, mai ales, am fost impresionată de strădania preoților noștri de la Dunărea de Jos, păstoriți de Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Casian, și asta deoarece am știut, în amănunt, cât s-au nevoit. Sincer, cu greu am făcut față noianului de comunicate de presă care meritau a fi publicate în ziar, conținând donații pentru bătrâni, pentru cei aflați în carantină, pentru familiile sărace, dar și pentru protecția cadrelor medicale, precum și aparatură pentru spitale. Sume uriașe! Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți și pe voi cei ce citiți aceste rânduri.” Și pe dumneavoastră, doamnă Monica Paraschiv, și pe dumneavoastră, doamnă Teodora Miron, pe toți... pe toți... și pe toate Domnul să ne ierte, atât am putut făptui!

Ce ne-am fi făcut fără semnalele încurajatoare de la Patriarhie și, mai ales, fără „Cronica prepascală și pascală” a cotidianului „Ziarul Lumina”!

Hristos a înviat!

ziarullumina.ro